

Hunne armen strenglende in elkaër —
 'k Zie beider oog in weelden zwemmen,
 Zijn mond op Roosjes mondje klemmen,
 Weldadige Eik, beschaauw dit paar.

Ruisch schomm'lend loof met zoet gefluister,
 Opdat geen echo hen beklapp',
 Geen jeugdig knaap dees twee beluister
 Of op verscholen min betrapp'!
 Zie, Roosje, zie in 't beekje neder,
 Het kaatst uw lieve beeldtnis weder,
 En wat gij met uw minnaar doet.
 Uw zacht, uw blozend aangezigtje,
 Uw dartlend oog, bevallig wichtje,
 't Staat al getekend in den vloed.

Wie waart gij, die voor tachtig jaren,
 Het rijsje plantte aan deze bron,
 Dat eerst bij 't grijzen uwer haren,
 Een koele schaauw verspreiden kon.
 Was 't zucht voor 't dankbaar nageslachte,
 Dat gij dees weldaad waardig achte,
 Was dit uw heerlijk, edel doel,
 Toen ge aan de vruchtbre moederaarde
 Een takje schonkt van zooveel waarde
 Voor 't kunstloos, onbesmet gevoel?

Waar ook uw teedre schim moog' wonen,
 — Want op deze aarde woont gij niet —
 Voor u zijn deze dankbre toonen,
 Voor u is dit mijn staamlend lied.
 Dat nooit een voet dees' oever nadre,
 Die, treurend hier geen troost vergadre,
 Niet zeegnend heentrekke uit dees' oord.
 Geen dag bestraal den roekeloozen,
 Hem doe zijn misdaad eeuwig bloozen,
 Die eens uw vreedzame asch verstoort.

J. H. v. D. P.
